

Chương 52

Có đồ uống để sẵn trong căn phòng màu xanh sau buổi ghi hình. Vị khách đầu tiên, một diễn viên hài, đang là trung tâm của sự chú ý, nốc vodka ừng ực và ồn ào pha trò.

“Này, em không sao chứ?” Vince tiếp cận Roo, cô đang tựa người vào tường kiểm tra điện thoại. Rất nhiều tin nhắn nhưng không có cái nào gấp tới mức phải gọi lại ngay.

“Tôi ổn, cảm ơn anh.”

“Xin lỗi vụ quần áo nhé. Anh cứ tưởng là của nhà thiết kế nào.”

“Không sao.” Roo cất điện thoại đi.

“Chính xác. Nhờ thế khán giả yêu mến em hơn.” Anh ta ngừng lại. “Em chắc là không sao chứ?”

“Tôi không sao mà.”

“Giờ em lại thành người nổi tiếng rồi. Từ giờ trở đi em có thể làm bất cứ việc gì mình muốn.”

Roo nhún vai hờ hững; cô không hề muốn làm ngôi sao một lần nữa. Hơn nữa, nó sẽ không cho phép cô làm những gì mình muốn.

“Này, bọn mình chuẩn bị đi chơi đi?” Những ngón tay của Vince vuốt ve lưng cô, có thể hiểu như một hành động gạ gẫm. Anh ta cười với cô, cái điệu cười bảnh chọe đã thành thương hiệu riêng và ghé sát tai cô. “Em muốn đi đâu? Đi đâu cũng được. Anh nói điều này nhé?” anh ta thì thầm. “Em là một quý bà lộng lẫy.” Và đây, một ví dụ tiêu biểu cho lý do tại sao cô không muốn quay trở lại cái thế giới đó. Cô nàng Roo trước đây sẽ đi theo anh ta ngay tức khắc, không hề nhận ra hay quan tâm xem anh ta chỉ là một kẻ giả tạo với cái tôi to đùng. Người duy nhất Vince Torrance yêu chính là bản thân anh ta; ngủ với anh ta một đêm thì sáng mai bạn sẽ lên Twitter ngay.

Và ngày xưa ngày xưa tôi đã từng thích thú với những chuyện này.

“Không, cảm ơn anh.” Cô chợt thấy dâng lên một nỗi xấu hổ khi nghĩ tới lối sống trước kia của mình. “Thực ra tôi đang tính đi luôn đây.”

“Ôi này, không, đừng như thế. Em không thể đi được... buổi tối mới chỉ bắt đầu mà.”

Giờ tay anh ta đã chuyển xuống eo cô. Roo thoát ra bằng một cái nhún vai và nói, “Không phải với tôi. Tôi về nhà đây.”

“Được rồi.” Rõ ràng Vince không định òa khóc về việc này, anh ta nói, “Anh tưởng em định vui vẻ một tí, nhưng không sao. Tom sẽ xếp xe cho em.”

Anh ta vẫy tay ra hiệu cho Tom, thơm lấy lệ một cái lên má cô rồi đi về phía người diễn viên hài vẫn đang thao thao ở giữa phòng.

Roo cảm thấy đi hơn chút xíu. Cô đặt cốc nước có ga xuống và lấy túi trong khi Tom, người điều xe, lật đật chạy tới.

Trong đời mình, cô chưa bao giờ cảm thấy cô đơn như lúc này.

Chiếc xe rẽ vào phố Nevis và dừng lại trước cửa nhà Roo. Bây giờ là 10 rưỡi, mặt trăng lưỡi liềm treo lơ lửng trên bầu trời nơi cuối con đường. Đêm nay trời đầy sao. Roo bước lên vệ đường, cảm ơn tài xế và nhìn anh ta lái xe đi.

Ellie có nhà không nhỉ? Cô ấy còn thức không? Đèn phòng khách nhà Ellie vẫn bật nhưng hai mươi phút trước Roo đã gửi tin nhắn nói mình đang trên đường về mà không thấy hồi âm.

Cảm giác cô đơn rợn ngợp lại tràn về; nó giống như bị bọc trong tấm chăn bằng nhung đèn nhồi lông vũ vậy. Roo lấy điện thoại ra, định gọi Ellie rồi lại dừng lại khi thấy có người di chuyển ở cửa sổ. Tấm rèm được kéo ra và Ellie xuất hiện. Nàng vẫy tay, mở tung cửa sổ và vươn người ra.

“Này, tôi biết cô! Cô chính là người sáng tác bài hát trên ti vi mà tôi vừa xem hồi tối.”

Roo thấy dễ chịu. Làm sao cô có thể sống qua nổi mấy tháng vừa rồi mà không có Ellie? Cứ nghĩ nếu hôm đó cô không để quên chìa khóa trong ổ, thì hai người đã phong bao giờ gặp nhau. Rất nhiều người trong những thành phố lớn sống đối diện nhau bao nhiêu năm mà chẳng bao giờ chào nhau đến một tiếng.

Thế rồi, nếu không phải nhờ Ellie, thì cô cũng chẳng bao giờ gặp Todd. Giờ thì chẳng quan trọng nữa. Đừng nghĩ về Todd nữa.

Roo che mắt để tránh ánh đèn đường. “Tớ trả lời phỏng vấn thế nào?”

“Tuyệt lắm. Nhưng có một điều.” Ellie tựa khuỷu tay lên bực cửa sổ. “Tại sao bây giờ không phải là lúc cậu cảm thấy hạnh phúc nhất?”

Roo đang dợm bước qua đường. Cô dừng lại ngay giữa đường. “Gì cơ?”

“Cậu nghe thấy rồi đấy. Trừ việc cả hai ta đều biết câu trả lời. Vì cậu vẫn rất yêu Todd.”

Bụng Roo như quặn lên. Thật không công bằng. Cô không định nghe một bài thuyết giảng nữa đâu, không phải bây giờ, không phải tối nay.

“Đừng có nhìn tớ như thế.” Giọng Ellie dịu lại khi Roo không nói gì. “Ồi Roo, cậu trừng phạt bản thân chưa đủ hay sao?”

Mắt Roo thấy cay cay. Cô cắn môi.

“Nghe này, cậu đã làm những việc tồi tệ.” Ellie tiếp tục. “Nhưng giờ cậu đã làm việc tốt. Hơn cả tốt ấy. Tớ hứa đấy.”

Một giọt nước mắt lăn trên gò má Roo, xuống cằm. Hơn cả tốt. Có phải cái cân thiện ác nhờ cô đã thăng bằng trở lại, có phải cuối cùng cô cũng đã thực sự hoàn lương? Cô nhìn lên Ellie và nói, nét mặt đầy hy vọng “Cậu thật sự nghĩ vậy à?”

“Ừ.” Ellie gật đầu. “Tớ nghĩ vậy đấy.”

Lần đầu tiên Roo thấy mình có thể thừa nhận rằng có khi, chỉ là có khi thôi, Ellie đã đúng. Cô chuyển từ chân này sang chân kia. Nhưng vẫn còn bạn gái của Todd, không phải cô cứ thay đổi quyết định là được.

“Rồi, điên thật, sao tớ phải đứng ở đây như một con ngó thế này?” Cô tiếp tục bước qua đường. “Mở cửa đi, tớ lên đây.”

“Không, không được.” Tiếng Ellie làm cô khựng lại giữa chừng. “Xin lỗi cậu nhưng giờ tớ mệt rũ ra ấy, sáng mai Zack còn bắt tớ phải đến sớm. Tớ phải đi ngủ đây.”

“Thế à?” Roo thấy đau nhói trong lòng vì bị từ chối bất ngờ, cô nói, “Thế thôi.” Năm phút thì đâu có chết ai?

“Mà dợm đã.” Ellie đứng thẳng người. “Tớ có cái này cho cậu.”

“Cái gì vậy?”

“Đợi một giây nhé.” Nàng biến mất. Roo vẫn cảm thấy mình bị xua đuổi, cô đoán nàng chắc lại làm mấy cái bánh cupcake. Vài giây sau, cửa trước nhà Ellie mở ra.

Và Todd đứng đó. Nhìn cô. Đôi mắt anh đầy cương quyết.

Ôi trời...

Roo không thể nhúc nhích. Đến đứng thẳng còn khó nữa là. Giờ anh đang tiến lại gần cô và miệng cô thì ngáp ngáp vô vọng như con cá vàng, có lẽ trông không hấp dẫn chút nào.

“Suyt.” Todd lắc đầu. “Đừng nói gì cả. Đừng.” Anh ngăn lại khi một âm thanh nghèn nghẹn phát ra từ miệng cô. “Đừng nói gì hết.”

Nhưng Roo vẫn lên tiếng. Cô bắt buộc phải làm thế. “Lisa đ-đâu?”

“Lisa.” Lại lắc đầu. “Đừng lo, cô đi rồi.”

Đi rồi, tuyệt, cảm ơn Chúa...

Tiếp đó Todd đến bên cô và nhẹ nhàng ôm cô vào lòng. Gương mặt anh, gương mặt mà đã rất lâu cô không thể gạt ra khỏi tâm trí, giờ chỉ cách mặt cô vài phân. Trong ánh đèn đường mờ mờ, cô còn nhìn thấy ánh hồ phách phản chiếu trong đôi mắt xám của anh, mi anh cong lên đuôi mắt, vết sẹo nhỏ dưới lông mày trái. Và khuôn miệng anh... ôi trời, thế này có được không?

“Lại đây,” Todd thì thầm, luồn một tay vào sau gáy cô. Và cứ thế. Miệng hai người cuối cùng cũng tìm đến nhau, cô hơi run lên vì mất kiểm soát, vì đây... đây là nụ hôn cô đã mong đợi quá lâu rồi. Ngoại trừ việc cô đang rớt tung lên và làm hỏng hết, giây phút này vì tình cảm quá dạt dào còn cô sắp khóc òa, nếu có hai việc bạn không thể làm cùng lúc thì đó là hôn và khóc...

Roo đẩy anh ra ngay khi cô khóc nức lên một tràng rõ to. Bất kỳ ai nghe thấy cũng sẽ nghĩ vừa có một con lừa đi lạc trong phố.

“Này, này,” Todd giữ chặt cô, dờ mếu dờ cười. “Anh không kém tầm đến thế chứ?”

“X-xin lỗi anh. Chỉ là em m-m-mừng quá.” Hàng tháng trời căng thẳng tích tụ giờ đã được giải tỏa. Cô bầu chặt lấy anh, chứa chan cảm xúc. “Em không thể tin được anh lại ở đây.”

“Anh cũng thế.” Anh dịu dàng xoa cánh tay cô như thể cô là nạn nhân đang bị sốt sau vụ tai nạn. “Anh không định làm việc này, em biết đấy. Ellie gọi cho anh và mời anh tới. Ellie không muốn cho em biết anh ở trên gác.”

Roo hôn nhanh lên miệng anh rồi mỉm cười và hôn anh lần nữa. Giờ thì ổn rồi, cơn khóc lóc bột phát đã qua. Cô quay ra nhìn lên cửa sổ. Cửa sổ đã đóng, Ellie đã tránh đi chỗ khác.

“Em mến cô ấy,” cô nói.

Todd cười tươi. “Anh cũng thế.”

“Lisa sao rồi?” Cô cần phải biết. Hai người đã cãi nhau to hay mối quan hệ của họ đơn giản là đã kết thúc? Ai đã đặt dấu chấm hết, Lisa hay Todd?

“À ừ, Lisa. Cô giáo dạy Toán,” Todd nói, “người có cái xe bị trục trặc.”

Roo nín thở. Phải chăng anh ấy đã nhận ra chỉ có một người phụ nữ dành cho anh ấy, và Lisa không phải người đó?

“Cô ấy biến mất rồi,” Todd nghiêm túc nói tiếp. “Vào trong đầu của Ellie.”

Phải mất một lát cô mới hiểu ra.

“Ý anh là chuyện đó không có thực?” Roo quan sát gương mặt anh.

“Chả có chi tiết nào trong đó là thực cả. Ellie bịa ra đấy. Có ấy sáng tác toàn bộ câu chuyện. Cá nhân anh,” Todd nói, “sẽ không bao giờ tin một lời nào của cô ấy nữa.”

“Em cũng thế.” Điều mỉa mai là, nếu câu chuyện không phải về Todd và một người phụ nữ khác, thì cô đã thích đoạn hai người gặp nhau.

“Nhưng cô ấy nói đúng về chuyện em không thấy hạnh phúc. Cô ấy đã nhìn thấy trên tí vi. Cả anh cũng thấy.”

Roo vuốt ve mái tóc anh đầy tò mò. “Và cô ấy giúp em nhận ra em đã làm quá đủ. Cuối cùng thì cũng đủ. Cô ấy thông minh thật đấy.”

“Anh yêu em.”

“Em cũng vậy.” Cô tựa người vào anh. Mũi họ gần như chạm nhau. Trước mắt họ còn bao nhiêu nụ hôn nữa nhỉ? Nghĩ đến mà chóng cả mặt. Không chỉ những nụ hôn, mà còn cả...

“Anh rất tự hào về em.” Nét mặt Todd dịu lại. “Em thật tuyệt.”

“Em đã có những lỗi lầm khủng khiếp.” Cô cảm nhận được hơi ấm tỏa ra từ cơ thể anh.

“Ai cũng có lỗi lầm mà. Nhưng em đã dừng lại và sửa chữa. Hầu hết mọi người còn không buồn làm thế.”

Đúng lúc đó một chiếc BMW trắng rẽ vào phố Nevis, chiếu đèn pha lên hai người. Khi chiếc xe đi qua Roo và Todd, cửa kính xe được kéo xuống và hai

người trở thành mục tiêu của một tràng huýt sáo ủng hộ, những bình luận thiện chí và mấy lời cổ vũ số sàng.

“Chỗ này từng là khu phố kiểu mẫu cơ đấy,” Roo tặc tặc lưỡi. “Khu này xuống dốc mất rồi.”

“Mà họ cũng có lý đấy chứ,” Todd nói.

Hai người quay lại, đi qua đường về phía nhà cô. Roo lồng tay mình vào tay Todd và siết chặt. Cô ông thể đợi được nữa.

Cô nói to, “Vâng, chắc chắn rồi.”